PID U0HSX00N2WMV
Č. j. ÚOHS-24066/2026/162
Sp. zn. ÚOHS-R0083/2026/VZ
Datum, místo 16. 7. 2026, Brno

ROZHODNUTÍ PŘEDSEDY ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

Ve správním řízení o rozkladu doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 20. 5. 2026 navrhovatelem

- **VDT Technology a.s.,** IČO 06957021, se sídlem Na Ořechovce 580/4, Střešovice, 162 00 Praha 6,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0182/2026/VZ, č. j. ÚOHS-16355/2026/500, vydanému dne 5. 5. 2026 ve správním řízení zahájeném na návrh navrhovatele, ve věci přezkoumání úkonů zadavatele

- **Česká republika – Ministerstvo obrany,** IČO 60162694, se sídlem Tychonova 221/1, Hradčany, 160 00 Praha 6,

učiněných při zadávání veřejné zakázky „Antidronový systém pro VP“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 23. 1. 2026 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 26. 1. 2026 pod ev. č. Z2026-005071 a v Úředním věstníku Evropské unie téhož dne pod ev. č. 53450-2026,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) a § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 90 odst. 5 téhož zákona a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0182/2026/VZ, č. j. ÚOHS-16355/2026/500, vydané dne 5. 5. 2026, **p o t v r z u j i** a podaný rozklad **z a m í t á m.**

ODŮVODNĚNÍ

I. POSTUP ZADAVATELE A SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ VEDENÉ ÚŘADEM

1. Zadavatel zahájil dne 23. 1. 2026 otevřené zadávací řízení na veřejnou zakázku „Antidronový systém pro VP“. Předmětem plnění je dodávka 2 ks antidronového systému pro Vojenskou policii.

2. Navrhovatel podal dne 20. 2. 2026 námitky proti zadávacím podmínkám, které zadavatel rozhodnutím ze dne 3. 3. 2026 odmítl (doručeno 4. 3. 2026). Následně navrhovatel podal dne 13. 3. 2026 návrh k Úřadu na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele.

3. Navrhovatel namítal nezákonnost zadávacích podmínek spočívající v neurčitém a netransparentním vymezení podmínek srovnávacího testu, který byl stanoven jako podmínka

uzavření smlouvy, aniž by zadavatel definoval exaktní, objektivně měřitelné parametry jeho provedení. Konkrétně poukazoval na absenci metodiky a technických parametrů u testu detekce a eliminace, neurčitost kritérií přesnosti dosednutí, nespecifikované požadavky na RF rušení, nekvantifikovaný požadavek neovlivnění jiných zařízení a nejasně vymezený scénář útoku rojem. Dále namítal, že zadavatel odkazoval na blíže neurčené budoucí podmínky zkoušek založené na „vzájemné dohodě", čímž znemožnil dodavatelům řádně nacenit nabídky a přenesl na ně nepřiměřené riziko. Postup zadavatele považoval za diskriminační, účelový a odporující zásadě transparentnosti a § 36 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon"), přičemž navrhl zrušení zadávacího řízení.

II. NAPADENÉ ROZHODNUTÍ

4. Napadeným rozhodnutím Úřad rozhodl tak, že návrh navrhovatele se podle § 265 písm. a) zákona zamítá, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření.

5. Úřad vyšel z obecného východiska, že stanovení zadávacích podmínek je primárně v dispozici zadavatele, který nejlépe zná své potřeby, přičemž je limitován zásadami transparentnosti, přiměřenosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Zadavatel je povinen nastavit podmínky dostatečně konkrétně, nicméně zákon nevylučuje, že některé detaily mohou být doplněny v rámci vysvětlení zadávací dokumentace. V posuzovaném případě Úřad zdůraznil, že klíčové technické požadavky na předmět plnění byly jasně definovány v zadávací dokumentaci a srovnávací test slouží pouze k ověření jejich splnění.

6. K samotnému srovnávacímu testu Úřad uzavřel, že zadavatel dostatečně reagoval na dotazy dodavatelů ve vysvětlení zadávací dokumentace a neporušil povinnost transparentního vymezení podmínek. Skutečnost, že zadavatel nevymezil všechny technické či metodické detaily testu a ponechal způsob splnění na dodavatelích, nepovažoval Úřad za nezákonnou, ale naopak za legitimní přístup založený na hodnocení výsledku (splnění požadované funkcionality), nikoli konkrétního technického řešení. Úřad současně odmítl tvrzení o diskriminačním či účelovém nastavení podmínek, neboť tyto byly stejné pro všechny dodavatele.

7. Úřad také nepřisvědčil argumentu o netransparentnosti vyplývající z odkazu na budoucí podmínky zkrácených vojskových zkoušek. Tyto podmínky posoudil jako smluvní ujednání, jejichž konkrétní nastavení spadá do autonomie vůle zadavatele a podléhá pouze omezenému přezkumu ze strany Úřadu, a to z hlediska zjevných excesů. Samotný odkaz na budoucí nařízení a „vzájemnou dohodu" nepředstavuje podle Úřadu exces ani porušení zákona, zejména s ohledem na soukromoprávní povahu vztahu mezi zadavatelem a dodavatelem a princip presumpce poctivosti. Za významnou okolnost Úřad považoval i skutečnost, že zadávací řízení přilákalo více dodavatelů, kteří byli schopni podat nabídku, což svědčí o dostatečné srozumitelnosti a přiměřenosti podmínek.

8. Celkově tedy Úřad neshledal porušení zákona ani zásad zadávání veřejných zakázek a uzavřel, že zadavatel postupoval v mezích zákonné diskrece, a proto návrh na uložení nápravného opatření zamítl.

III. ROZKLAD NAVRHOVATELE

9. Dne 20. 5. 2026 obdržel Úřad rozklad navrhovatele proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 5. 5. 2026. Rozklad tedy byl podán v zákonné lhůtě.

Námitky rozkladu

10. Navrhovatel v rozkladu především namítá nesprávné právní posouzení „určitelnosti" zadávacích podmínek ze strany Úřadu (bod 13 a násl.). Podle něj zadavatel nestanovil základní metodiku měření, pravidla vyhodnocení ani jednoznačná kritéria úspěchu či neúspěchu testování, a dodavatelé proto nemohli předem objektivně předvídat způsob posouzení jejich plnění. Technická složitost předmětu plnění přitom podle navrhovatele nemůže odůvodnit absenci transparentních a přezkoumatelných pravidel (bod 16). Navrhovatel dále uvádí, že nepožaduje předem determinovat veškeré technické detaily, ale namítá, že zadavatel nestanovil ani základní objektivní pravidla (bod 17).

11. Navrhovatel dále brojí proti zákonnosti podmínek fyzického srovnávacího testu (zejména bod 18 a násl.). Uvádí, že zadavatel vymezil pouze rámcové scénáře testování bez konkrétních parametrů zásadních pro výsledky testů, zejména bez přesného určení metodiky měření, parametrů prostředí, charakteristik testovaných prostředků či pravidel validace výsledků (body 19–23). Současně chybí jasná kritéria splnění testů, pravidla jejich opakování či vyhodnocení specifických scénářů, což podle navrhovatele vede k závislosti výsledků na nepředvídatelných faktorech a vytváří prostor pro subjektivní hodnocení (body 20–23, 26–30).

12. Další námitka směřuje proti nezákonnosti smluvních podmínek zkrácených vojskových zkoušek (bod 33 a násl.). Navrhovatel uvádí, že metodiky těchto zkoušek mají být stanoveny až po uzavření smlouvy, čímž dochází k nepřípustnému přenesení odpovědnosti i rizik na dodavatele (body 35–36). Dodavatelé tak nemohli předem posoudit technická, smluvní ani ekonomická rizika, což se promítá i do nemožnosti řádné kalkulace nabídky (body 34, 38). Takový postup je podle navrhovatele v rozporu s § 36 odst. 3 zákona (body 36–37, 39–40).

13. Navrhovatel rovněž namítá nesprávné posouzení významu vysvětlení zadávací dokumentace (bod 42 a násl.). Podle něj jejich prostřednictvím došlo k dodatečné konkretizaci podstatných prvků zadávacích podmínek, přičemž zadávací dokumentace již od počátku neobsahovala dostatečně určité vymezení požadavků (bod 42). Vysvětlení zadávací dokumentace přitom nemůže nahrazovat chybějící či neurčitě formulované podmínky, což vedlo k nepřehlednosti zadávacího řízení a neporovnatelnosti nabídek.

14. Dále navrhovatel namítá nesprávné posouzení zásady transparentnosti a přezkoumatelnosti (bod 45 a násl.). Úřad podle něj omezil posouzení transparentnosti na existenci soutěže, aniž by dostatečně zohlednil požadavek předvídatelnosti pravidel testování a jejich následné kontrolovatelnosti. Rozhodnutí je v tomto ohledu podle navrhovatele nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje přesvědčivé odůvodnění, proč absenci konkrétních metodik považuje za souladnou se zákonem, ani se nevypořádává s odchylkou od relevantní rozhodovací praxe (body 47–48).

15. Navrhovatel konečně namítá nedostatečné vypořádání jeho konkrétních námitek Úřadem (bod 49 a násl.), když se Úřad omezil na obecná konstatování o specifické povaze plnění a nevypořádal se detailně s jednotlivými výhradami týkajícími se absence metodiky měření,

parametrů prostředí, pravidel validace výsledků či konkrétních podmínek testů (body 49–51). Tím podle navrhovatele zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Závěr rozkladu

16. Navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému řízení Úřadu.

IV. ŘÍZENÍ O ROZKLADU

17. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

18. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení věci ve všech jejích vzájemných souvislostech byl podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, ta však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, přičemž s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise byl přijat závěr, že Úřad napadeným rozhodnutím rozhodl správně a v souladu se zákonem.

V. K NÁMITKÁM ROZKLADU

a) K námitce nesprávného právního posouzení určitosti zadávacích podmínek

19. Navrhovatel namítá, že zadávací podmínky nebyly stanoveny v podrobnostech nezbytných dle § 36 odst. 3 zákona, neboť nebyla dostatečně konkretizována pravidla testování.

20. Úřad v napadeném rozhodnutí zejména v bodech 49 až 51 vymezil, že zadavatel stanovil technické požadavky na předmět plnění v zadávací dokumentaci a že srovnávací test představuje pouze nástroj k ověření splnění těchto požadavků, nikoli jejich doplnění. Dále v bodech 45 až 47 napadeného rozhodnutí zdůraznil obecné požadavky na určitost zadávacích podmínek a jejich vztah k povinnosti umožnit podání porovnatelných nabídek.

21. S těmito závěry je nutno se ztotožnit. Povinnost zadavatele dle § 36 odst. 3 zákona směřuje k tomu, aby zadávací podmínky byly stanoveny tak, aby dodavatelé byli schopni podat nabídku. Tato povinnost se nevztahuje k absolutní determinaci všech následných procesních kroků ověřování souladu nabízeného plnění se zadávacími podmínkami.

22. Ze zadávací dokumentace vyplývá, že samotný předmět plnění je vymezen jednoznačně (bod 1 ZD) a jeho technické parametry jsou detailně stanoveny v příloze č. 1 smlouvy („Podrobná specifikace zboží“), kde jsou definovány konkrétní schopnosti systému, zejména detekce UAS na vzdálenost minimálně 3 km, eliminace na 1 km, schopnost detekce více cílů současně, přesné navedení do prostoru 5 × 5 m či provoz ve třech variantách použití. Srovnávací test, definovaný v bodu 10.1 zadávací dokumentace, pak přímo odkazuje na ověření těchto konkrétních funkcionalit.

23. Podstata námitky navrhovatele spočívá v tom, že požaduje podrobnější určení samotného postupu ověření (tedy metodiky testu). Takový požadavek však neodpovídá konstrukci § 36

odst. 3 zákona. Požadavek zadavatele se vztahuje k vymezení zadávacích podmínek tak, aby dodavatel věděl, co má plnit, nikoliv nutně detailně jak bude každé ověření provedeno. V projednávané věci bylo zřejmé, že předmětem je dodávka systému schopného plnit konkrétní funkční parametry stanovené v zadávací dokumentaci v reálném prostředí.

24. Rozhodující je v této souvislosti účel veřejné zakázky, který je výslovně uveden v čl. II návrhu smlouvy, tj. zabezpečit schopnosti Vojenské policie při střežení objektů. Jde tedy o reálné operační použití systému. Jestliže zadavatel sleduje ověření reálné použitelnosti, nemůže být test determinován do všech proměnných, neboť by tím byl účel testu popřen. Navrhovatel fakticky požaduje, aby zadavatel předem definoval ideální, téměř „laboratorní" podmínky testu, v nichž lze výkon systému garantovat. Zadavatel však zcela oprávněně požaduje ověření v běžném provozním režimu, což odpovídá povaze zakázky.

25. Judikatura správních soudů opakovaně zdůrazňuje, že zadávací podmínky musí umožnit podání vzájemně porovnatelných nabídek, přičemž ovšem nemusí odstranit veškerou míru nejistoty spojenou s realizací zakázky, neboť u všech potencionálních dodavatelů lze předpokládat dostatečnou míru odbornosti k tomu, aby dokázali identifikovat a ocenit míru rizik plynoucích z požadavků zadavatele vyjádřených v zadávací dokumentaci.[1]

26. Z uvedeného plyne, že Úřad nepochybil, pokud uzavřel, že zadávací podmínky byly stanoveny v podrobnostech nezbytných pro účast dodavatelů. Námitka proto není důvodná.

b) K námitce netransparentnosti podmínek srovnávacího testu

27. Navrhovatel namítá, že podmínky srovnávacího testu jsou netransparentní, neboť neobsahují konkrétní metodiku měření, parametry prostředí ani přesná kritéria vyhodnocení.

28. Úřad se touto otázkou zabýval zejména v bodech 53 až 60 napadeného rozhodnutí, kde uzavřel, že zadavatel na dotazy dodavatelů reagoval ve vysvětlení zadávací dokumentace a že skutečnost, že některé parametry nebyly stanoveny detailně, neznamená rezignaci na transparentnost, nýbrž odráží skutečnost, že zadavatel hodnotí dosažení výsledku, nikoli konkrétní technický postup.

29. Tento závěr je správný. Zásada transparentnosti dle § 6 zákona nevyžaduje maximální míru technické detailnosti, ale předvídatelnost a kontrolovatelnost postupu zadavatele. V projednávaném případě bylo jednoznačně stanoveno, jaké funkční schopnosti má dodaný systém vykazovat, a zároveň bylo zřejmé, že jejich splnění bude ověřeno praktickou zkouškou.

30. Navrhovatel dovozuje možnost svévolného hodnocení, avšak přehlíží, že srovnávací test nespočívá v hodnoticím uvážení, nýbrž ve zjištění skutkového stavu, tj. zda konkrétní parametr byl či nebyl splněn. Takové zjištění je ze své podstaty objektivizovatelné a přezkoumatelné. Nejedná se o situaci, kdy by zadavatel vybíral nejlepší řešení na základě subjektivního posouzení, ale o ověření minimálních technických požadavků. Je rovněž nutné zohlednit specifika testování v reálných podmínkách. Po zadavateli nelze požadovat, aby detailně vymezil všechny proměnné podmínky testu, pokud tím sleduje ověření funkčnosti plnění v situacích

[1] K tomu např. viz závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2024, č. j. 30 Af 23/2022-107, v němž v bodu 47 krajský soud uvedl: *„Žalovaný pak správně poukázal na to, že u všech potencionálních dodavatelů lze předpokládat dostatečnou míru odbornosti k tomu, aby dokázali identifikovat a ocenit míru rizik plynoucích z požadavků zadavatele vyjádřených v zadávací dokumentaci. Skutečnost, že je některý z dodavatelů lépe vybaven k posouzení rizik a k vypracování nabídky, neznamená, že zadávací podmínky jsou stanoveny diskriminačně nebo že by podané nabídky nebylo možné vzájemně porovnat."*

odpovídajících jeho reálnému nasazení, přičemž je nepochybné, že budoucí reálné podmínky nasazení daného plnění budou proměnlivé. Požadavek navrhovatele by vedl k vytvoření umělých „laboratorních“ podmínek, které by postrádaly vypovídací hodnotu pro skutečné využití předmětu plnění.

31. Ze srovnávacího testu dle bodu 10.1 ZD vyplývá, že test má ověřovat konkrétní výkonnostní parametry (detekce, eliminace, funkčnost systému, dosednutí, kompatibilita atd.). Ve vysvětlení zadávací dokumentace č. 4 zadavatel tyto testy potvrzuje a konkretizuje, aniž by měnil jejich podstatu. Ve vysvětlení ZD č. 6 pak zadavatel opakovaně uvádí, že:

- není nutné detailně vymezovat technické parametry (např. výkon vysílače, přesnou metodiku měření),
- test probíhá v běžných provozních podmínkách,
- rozhodující je splnění výsledku (např. detekce na 3 km, eliminace na 1 km).

32. Z těchto odpovědí jednoznačně vyplývá, že zadavatel zvolil tzv. výsledkový přístup. Tento přístup je z hlediska práva veřejných zakázek legitimní a běžně využívaný u technologicky složitých plnění, neboť umožňuje soutěž různých technických řešení vedoucích ke stejnému funkčnímu cíli. Splnění těchto parametrů je objektivně zjistitelné. Nejde o hodnoticí kritérium založené na subjektivní úvaze, ale o exaktní ověření existence či neexistence určité schopnosti.

33. Navrhovatel nesprávně zaměňuje detailnost metodiky s transparentností. Transparentnost je dána tím, zda je předem zřejmé, co bude posuzováno a jakým výsledkem musí plnění disponovat. V daném případě je zcela zřejmé, že:

- systém musí detekovat UAS na vzdálenost minimálně 3 km,
- musí být schopen eliminace na 1 km,
- musí splnit další konkrétní funkční požadavky.

34. Navrhovatel dále přehlíží, že test je konstruován tak, aby odpovídal reálnému nasazení. Z vysvětlení ZD č. 6 vyplývá například:

- testování proti různým typům UAS včetně FPV,
- testování v běžném elektromagnetickém prostředí,
- scénáře až do 10 současných UAS.

35. Tyto podmínky nelze rigidně fixovat bez ztráty relevance. Pokud by zadavatel definoval přesné podmínky, mohl by být systém optimalizován pouze a jen na tyto podmínky, aniž by byl funkční v praxi za podmínek třeba mírně odlišných. Lze proto uzavřít, že zásada transparentnosti v daném případě nebyla porušena. Naopak, zvolený přístup přímo odpovídá účelu ověřit funkčnost systému v reálném prostředí, a v důsledku toho námitky navrhovatele neobstojí.

c) K námitce nemožnosti ocenění rizik

36. Navrhovatel v rozkladu namítá, že neurčitost podmínek srovnávacího testu znemožnila dodavatelům kvalifikovaně ocenit technická, smluvní a ekonomická rizika spojená s účastí v zadávacím řízení, a že tím došlo k narušení hospodářské soutěže, neboť jednotliví dodavatelé mohli vycházet z odlišných předpokladů o průběhu a vyhodnocení testování. Tato námitka byla

částečně uplatněna již v návrhu, nicméně v rozkladu je rozvedena s důrazem na ekonomický dopad a vztah k § 36 odst. 3 zákona.

37. Úřad se k této námitce vyjádřil zejména v bodech 61 a 75 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že vymezení srovnávacího testu nevyvolávalo u ostatních dodavatelů pochybnosti, což dokládá skutečnost, že do zadávacího řízení byly podány čtyři nabídky. Úřad z této skutečnosti dovodil, že nastavení zadávacích podmínek nebylo takové povahy, aby bránilo účasti dodavatelů nebo aby bylo pro ně nesrozumitelné.

38. Tento závěr je správný, nicméně ve světle rozkladové argumentace navrhovatele je třeba jej rozšířit a zasadit do širšího právního i věcného kontextu.

39. Předně je třeba vymezit, co je obsahem povinnosti zadavatele podle § 36 odst. 3 zákona. Tato povinnost spočívá ve stanovení zadávacích podmínek v podrobnostech nezbytných pro účast dodavatele v zadávacím řízení, tedy především v tom, aby dodavatel byl schopen identifikovat požadované plnění a připravit nabídku. Z uvedeného však nevyplývá, že zadavatel musí odstranit veškerou míru podnikatelského rizika spojeného s realizací zakázky nebo že musí vytvořit podmínky, v nichž je výsledek plnění předem ekonomicky předurčený.

40. V projednávané věci zadavatel stanovil klíčové technické požadavky na plnění konkrétně, a to v příloze č. 1 smlouvy („Podrobná specifikace zboží“), kde výslovně uvedl například požadavek na detekci UAS na vzdálenost minimálně 3 km a eliminaci na vzdálenost minimálně 1 km, jakož i schopnost působit proti více UAS současně nebo schopnost přesného dosednutí do prostoru 5 × 5 m. Společně s dalšími tyto parametry představují stěžejní požadavky zadavatele na vlastnosti dodavateli nabízeného plnění. Současně zadavatel v bodu 10.1 zadávací dokumentace stanovil, že právě tyto parametry budou ověřeny v rámci srovnávacího testu. Dodavatel tak měl k dispozici klíčovou informaci, a to jakého výkonu musí jeho systém dosáhnout. Ekonomické a technické riziko spojené s tím, zda konkrétní řešení tohoto výkonu dosáhne, je však nedílnou součástí soutěže. Není úlohou zadavatele toto riziko eliminovat, ale nastavit rovné podmínky jeho sdílení mezi dodavateli.

41. Navrhovatel v této souvislosti zaměňuje „nejistotu výsledku“ s „neurčitostí zadávacích podmínek“. Nejistota ohledně toho, zda konkrétní systém obstojí v testu v reálném prostředí, není důsledkem neurčitosti podmínek, ale přímým důsledkem povahy a vlastností dodavateli nabízeného plnění. Systém, který má fungovat v reálném operačním prostředí, musí být testován v podmínkách, které tuto realitu reflektují. To explicitně plyne i z vysvětlení zadávací dokumentace č. 6, kde zadavatel uvedl, že testování bude probíhat v běžných provozních podmínkách, například v otevřeném vojenském výcvikovém prostoru s reálným elektromagnetickým zatížením a že není účelné detailně stanovovat jednotlivé proměnné, které jsou v praxi neustále proměnlivé.

42. Z toho vyplývá zásadní závěr, a to, že zadavatel nevyvolal nejistotu navrhovatele tím, že by (dle názoru navrhovatele) zamlčel podstatné podmínky, ale tím, že ponechal test v reálném prostředí. Tato nejistota je ovšem objektivní a dopadá na všechny dodavatele stejně.

43. Navíc je nutné zdůraznit, že zadavatel měl legitimní důvod pro zavedení srovnávacího testu, neboť jím reagoval na předchozí negativní zkušenost s obdobným plněním, kdy tamější vybraný dodavatel (nynější navrhovatel) opakovaně neuspěl ve zkrácených vojskových zkouškách, což vedlo až k odstoupení od smlouvy. Tato skutečnost je doložena i v dokumentu „Odstoupení

od kupní smlouvy č. 22111000454“ ze dne 22. 7. 2024,[2] kde zadavatel uvedl, že systém dodavatele nevyhověl ve zkrácených vojskových zkouškách ani při opakování. Za této situace je zcela legitimní, že zadavatel usiloval o eliminaci rizika nefunkčního plnění již ve fázi zadávacího řízení. Právě k tomu slouží srovnávací test koncipovaný jako ověření reálných schopností systému. Tento postup je nejen přípustný, ale z hlediska zásady hospodárného nakládání s veřejnými prostředky i žádoucí.

44. Navrhovatel rovněž argumentuje, že bez detailní metodiky testu nemohl ocenit rizika. Tento argument však neobstojí ani z praktického hlediska. Dodavatel, který disponuje funkčním řešením splňujícím požadované parametry (např. detekce 3 km a eliminace 1 km), musí být schopen posoudit jeho pravděpodobnou úspěšnost v běžných provozních podmínkách. Pokud tuto schopnost nemá, nejde o důsledek neurčitosti zadávacích podmínek, ale buď o vlastnost jeho řešení nebo o nedostatek jeho vlastní odbornosti.

45. Z právního hlediska je dále nutné zdůraznit, že zásada transparentnosti a rovného zacházení neznamená, že zadavatel musí odstranit veškeré riziko z podnikatelského rozhodování dodavatele. Zadavatel je ze zákona povinen zajistit rovné a nediskriminační podmínky, nikoliv garantovat ekonomickou předvídatelnost výsledku. Skutečnost, že nabídku podali čtyři dodavatelé, navíc potvrzuje, že zadávací podmínky byly v praxi srozumitelné a aplikovatelné. I když tato skutečnost sama o sobě nezakládá automatickou zákonnost postupu zadavatele, přičemž z napadeného rozhodnutí ani nevyplývá, že by Úřad otázku zákonnosti založil pouze na počtu obdržených nabídek (jak se snaží předestřít navrhovatel), je zřejmé, že taková účast dodavatelů představuje významnou indicii, že zadávací podmínky nebránily účasti v soutěži ani přípravě nabídky.

46. Na základě uvedeného je nutno uzavřít, že námitka nemožnosti ocenění rizik není důvodná. Zadavatel stanovil technické požadavky na plnění jasně, test koncipoval v souladu s účelem zakázky a riziko spojené s jeho absolvováním je přirozenou součástí soutěžního prostředí, která dopadá na všechny dodavatele rovně a nediskriminačně. Námitka proto není důvodná.

d) K námitce nezákonnosti smluvních podmínek zkrácených vojskových zkoušek

47. Navrhovatel namítá nezákonnost a neurčitost úpravy zkrácených vojskových zkoušek, přičemž argumentuje zejména tím, že konkrétní metodika těchto zkoušek není obsažena v zadávací dokumentaci ani ve smlouvě a má být stanovena až následně, po uzavření smlouvy, což podle něj znemožňuje dodavatelům předvídat rozsah smluvních závazků i vyhodnotit s tím spojená rizika. Navrhovatel z tohoto důvodu dovozuje porušení § 36 odst. 3 zákona a zásady transparentnosti.

48. Úřad tuto námitku vypořádal v bodech 62 až 71 napadeného rozhodnutí, kde především konstatoval, že se jedná o smluvní podmínku, jejíž přezkum je omezen na zjevné excesy. Úřad odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 30. 4. 2014, č. j. 9 Afs 21/2013-39, a uzavřel, že nastavení vojskových zkoušek nepředstavuje exces, jelikož nepřesahuje meze smluvní autonomie zadavatele.

49. K tomu je nutno doplnit, že Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku (č. j. 9 Afs 21/2013-39) výslovně uvedl, že *„Pokud zadavatel dodrží zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, případně další výslovná omezení zákona o veřejných zakázkách, je na*

[2] Příloha vyjádření zadavatele k návrhu, položka 9 správního spisu.

něm, aby určil, za jakých podmínek chce smlouvu uzavřít. Je to totiž zadavatel, kdo má nejlepší povědomí o tom, co a za jakých podmínek potřebuje. Krajský soud tedy správně uvedl, že není úkolem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, aby při přezkoumání úkonů zadavatele hodnotil vhodnost, přiměřenost či vymahatelnost soukromoprávní podmínky stanovené zadavatelem v zadávací dokumentaci, nejedná-li se o zjevný exces, např. požadavek zadavatele, který je jednoznačně v rozporu s kogentním ustanovením zákona, či požadavek vyvolávající nemožnost plnění předmětu zakázky, a nejde-li o pravidlo při posuzování kvalifikace či samotného hodnocení nabídek." (srov. bod 26 rozsudku). Tyto závěry (byť se vztahují k právní úpravě zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách) dopadají na projednávaný případ plně, jelikož odpovídají i současné právní úpravě. Ostatně takové závěry vyslovuje i pozdější judikatura správních soudů[3].

50. Ze smlouvy, konkrétně z čl. X návrhu kupní smlouvy, vyplývá, že vojskové zkoušky budou provedeny na základě nařízení schváleného náčelníkem generálního štábu, přičemž konkrétní program a harmonogram budou stanoveny následně, přičemž budou vycházet ze vzájemné dohody stran smlouvy. Z čl. V odst. 5 smlouvy zároveň plyne, že úspěšné provedení těchto zkoušek je podmínkou převzetí plnění.

51. Je nezbytné důsledně rozlišit mezi dvěma instituty, které navrhovatel v rozkladu fakticky směšuje, a to mezi srovnávacím testem podle bodu 10.1 zadávací dokumentace a vojskovými zkouškami podle čl. X smlouvy. Srovnávací test probíhá ještě ve fázi zadávacího řízení, a to před uzavřením smlouvy, a jeho účelem je ověření, zda nabídnuté řešení splňuje zadávací podmínky. Naopak vojskové zkoušky jsou institutem fáze plnění smlouvy, tedy „post-zadávací" fáze, a jejich účelem je komplexní ověření dodaného systému v podmínkách odpovídajících jeho reálnému operačnímu nasazení. Nejde tedy o dvě totožné zkoušky ani o jeden proces, nýbrž o dva navazující, avšak funkčně odlišné instituty. Toto rozlišení je z hlediska právního posouzení zásadní. Zatímco srovnávací test může mít vliv na samotný výběr dodavatele, vojskové zkoušky jsou plně v rovině soukromoprávního závazkového vztahu a jeho vliv na výběr dodavatele v zadávacím řízení připadá v úvahu jen tehdy, pokud by jejich (smluvní) podmínky byly v zadávací dokumentaci nastaveny hrubě nepřiměřeně, zjevně nespravedlivě či hrubě diskriminačně, zkrátka excesivně. Tento mechanismus je běžný u dodávek vojenské techniky a je upraven i interními předpisy resortu obrany (např. nařízení Ministerstva obrany týkající se zavádění vojenského materiálu do výzbroje, na které zadavatel odkazuje ve vysvětlení zadávací dokumentace č. 6).

[3] Např. rozsudek NSS ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 As 153/2019-73 , v němž v bodu 38 NSS uvedl: *„Zcela obecně lze poznamenat, že obchodní podmínky reflektují potřeby zadavatele a působí zpravidla vůči všem dodavatelům stejně a nemohou tedy být samy o sobě diskriminační, s výjimkou těch, které porušují základní zásady práva veřejných zakázek, obcházejí jiné zadávací či zákonné podmínky nebo jsou zjevně excesivní* (...)" nebo obdobně též rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2022, č. j. 8 Afs 166/2020-37, podle jehož závěrů uvedených v bodu 41 platí: *„Jsou-li však smluvní podmínky stanoveny jednostranně zhotovitelem, je logické a v obchodním styku běžné, že ne každý uchazeč bude s těmito podmínkami souhlasit. To však neznamená, že jsou obchodní podmínky bez dalšího skrytě diskriminační jen z toho důvodu, že pro některé účastníky nejsou přijatelné. Aby se jednalo o skrytou diskriminaci, musela by být smluvní podmínka zjevně nepřiměřená ve vztahu k povaze veřejné zakázky, přičemž v důsledku takto nastavené smluvní podmínky by veřejnou zakázku mohli splnit toliko někteří z možných uchazečů, kteří by jinak (bez nepřiměřeně nastavené smluvní podmínky) byli objektivně způsobilí veřejnou zakázku splnit (viz bod [15] tohoto rozsudku). O skrytou diskriminaci tak jde tehdy, je-li smluvní podmínka excesivní a vybočuje-li zjevně z oprávněných potřeb dané zakázky, čímž objektivně vylučuje účast určité skupiny možných účastníků v zadávacím řízení (srov. část IV.B rozsudku město Třebíč).*"

52. Z veřejně dostupných zdrojů (např. Normativní výnos č. 47 ze dne 11. 8. 2011 „Zavádění vojenského materiálu do užívání v rezortu Ministerstva obrany“[4]) vyplývá, že vojskové zkoušky [viz čl. 5 písm. c)] a zkrácené vojskové zkoušky [viz čl. 5 písm. d)] slouží k ověření takticko-technických parametrů; tj. zda dodaný prostředek splňuje požadavky nejen technické, ale i provozní, logistické a bezpečnostní, a to v reálných podmínkách nasazení. Které technické parametry a takticko-technické parametry, stanovené ve smlouvě, budou předmětem ověření v rámci kontrolních zkoušek, určuje uživatel ve spolupráci zejména s manažerem projektu a Ministerstvem obrany (viz čl. 25 odst. 1). Jejich průběh je proto typicky stanoven až před jejich zahájením, protože závisí na konkrétním prostředí, dostupnosti testovacích kapacit, použitých scénářích a dalších okolnostech, přičemž se organizují ve spolupráci s dodavatelem (viz čl. 14) na základě písemného nařízení náčelníka Generálního štábu Armády České republiky (viz čl. 15) a hodnocení provádí zkušební komise (viz čl. 16 a násl.). Tento charakter zkoušek objektivně vylučuje jejich plnou ex ante kodifikaci v zadávací dokumentaci.

53. Navrhovatelova argumentace, že absence detailní metodiky brání ocenění smluvních rizik, přehlíží, že dodavatel byl předem seznámen s klíčovou skutečností, a to že plnění bude podrobeno těmto zkouškám a že jejich úspěšný výsledek je podmínkou převzetí plnění. Rozsah rizika je tedy definován výsledkově – systém musí obstát v reálném provozu. Tato skutečnost přímo navazuje na účel zakázky vyjádřený v čl. II smlouvy, tedy zajištění reálných operačních schopností Vojenské policie. Z podkladů ve spise navíc vyplývá, že zadavatel měl konkrétní důvod pro takto nastavený mechanismus, a to negativní zkušenost s předchozím plněním, kdy dodavatel opakovaně neuspěl právě ve vojskových zkouškách, což vedlo k odstoupení od smlouvy. Zavedení zkoušek tohoto typu tedy není projevem svévole, ale racionální reakcí na předchozí selhání plnění a snahou zajistit efektivní využití veřejných prostředků. Současně se nedá předpokládat, že by obsah vojskových zkoušek byl zásadně odlišný od provedení srovnávacího testu, neboť zadavatel chce uzavřít smlouvu na předmět plnění, který odpovídá jeho potřebám. Jeho cílem není provést zadávací řízení, po jehož absolvování by vojskové zkoušky byly natolik odlišné, že by musel zadavatel odstupovat od smlouvy.

54. Argument navrhovatele o „vzájemné dohodě“ jako zdroji neurčitosti rovněž neobstojí. Tento prvek představuje standardní smluvní mechanismus umožňující flexibilní přizpůsobení harmonogramu a detailů provádění zkoušek konkrétním podmínkám. Nezakládá sám o sobě prostor pro diskriminační postup ani pro svévoli, zejména za situace, kdy se již nachází ve fázi soukromoprávního vztahu.

55. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je nutno uzavřít, že úprava vojskových zkoušek nepředstavuje neurčitost ve smyslu porušení § 36 odst. 3 zákona, ani nepředstavuje zjevný exces ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu. Jedná se o přiměřenou a standardní smluvní úpravu odpovídající povaze dodávaného plnění. Námitka proto není důvodná.

e) K námitce významu vysvětlení zadávací dokumentace

56. Navrhovatel namítá, že zadávací podmínky byly fakticky doplněny až prostřednictvím vysvětlení.

57. Navrhovatel v rozkladu namítá, že Úřad nesprávně posoudil význam vysvětlení zadávací dokumentace, když dospěl k závěru, že tato vysvětlení představují pouze upřesnění původních

[4] Dostupný prostřednictvím internetového odkazu: https://statnisluzba.mo.gov.cz/sites/statnisluzba/files/2024-11/vnitrni-predpis-v47_11-s-prilohami.pdf

zadávacích podmínek. Podle navrhovatele totiž došlo prostřednictvím vysvětlení zadávací dokumentace, zejména vysvětlení č. 4 a č. 6, k dodatečné konkretizaci zásadních aspektů srovnávacího testu, a to v rozsahu, který podle něj svědčí o původní neurčitosti zadávacích podmínek. Navrhovatel v této souvislosti zdůrazňuje, že institut vysvětlení dle § 98 zákona nemůže sloužit k doplňování podstatných náležitostí zadávací dokumentace, a dovozuje, že postup zadavatele vedl k porušení zásady transparentnosti.

58. Z obsahu návrhu navrhovatele vyplývá (viz body III. 2. návrhu), že své námitky směřoval toliko k netransparentnímu stanovení zadávacích podmínek v tom směru, že tyto podmínky neumožňovaly podání vzájemně porovnatelných nabídek. Úřad se těmito námitkami zabýval i ve vztahu k obsahu vysvětlení zadávací dokumentace, zejména k vysvětlení č. 6 (viz body 53 až 58 napadeného rozhodnutí), přičemž uzavřel, že nelze přisvědčit názoru navrhovatele o záměrném vytváření netransparentních podmínek testování zadavatelem.

59. Tento závěr je nutné považovat za správný. Navrhovatel ovšem v podaném rozkladu v reakci na závěry Úřadu dovozuje, že prostřednictvím vysvětlení došlo k doplnění podstatných náležitostí zadávací dokumentace, taková námitka navrhovatele však není důvodná.

60. Předně je třeba zdůraznit, že institut vysvětlení zadávací dokumentace dle § 98 zákona slouží k odstranění nejasností a k upřesnění již stanovených podmínek, přičemž hranici mezi přípustným upřesněním a nepřípustnou změnou zadávacích podmínek je nutné posuzovat materiálně, tj. podle toho, zda dochází ke změně samotné podstaty zadávacích podmínek, nebo zda jde pouze o jejich interpretaci či konkretizaci v rámci již stanoveného rámce. Zadávací dokumentaci a následné vysvětlení zadávacích podmínek je proto nutno posuzovat jako celek a v kontextu všech poskytnutých informací.

61. V projednávané věci je zásadní, že základní struktura zadávacích podmínek byla od počátku jasně vymezena, a to zejména v bodu 10.1 zadávací dokumentace, kde zadavatel stanovil, že před uzavřením smlouvy bude proveden srovnávací test, jehož účelem je ověření konkrétně vyjmenovaných funkčních schopností systému, jako je detekce na vzdálenost 3 km, eliminace na vzdálenost 1 km, funkčnost v různých variantách použití či schopnost přesného dosednutí. Tento seznam představuje jádro testu a byl součástí zadávací dokumentace od počátku.

62. Vysvětlení zadávací dokumentace č. 4 v této souvislosti na dotazy dodavatelů pouze zopakovalo a systematizovalo rozsah testu, když výslovně odkázalo na bod 10 zadávací dokumentace a jeho obsah konkretizovalo formou výčtu jednotlivých testovaných funkcionalit. Nešlo tedy o zavedení nových požadavků, nýbrž o potvrzení původně stanoveného rámce.

63. Klíčové pro posouzení rozkladové námitky je však zejména vysvětlení zadávací dokumentace č. 6, v němž zadavatel reagoval na detailní technické dotazy dodavatelů směřující k metodice testování. Navrhovatel právě tato vysvětlení považuje za důkaz, že původní zadávací podmínky byly neurčité. Z obsahu tohoto vysvětlení však naopak vyplývá, že zadavatel setrval na původně zvoleném konceptu zadání a výslovně odmítl požadavky na detailní determinaci testovacích parametrů. Například u požadavků na detekční a eliminační vzdálenost zadavatel uvedl, že postačuje vycházet z běžných provozních parametrů UAS a že není nutné stanovovat detailní technické parametry vysílání nebo přesnou metodiku měření vzdálenosti. Obdobně u dalších dotazů zadavatel opakovaně zdůraznil, že požaduje dosažení výsledné schopnosti systému a že konkrétní technické řešení je ponecháno na dodavateli.

64. Tato vysvětlení tedy nemění zadávací podmínky, ale potvrzují jejich základní koncepci, kterou je tzv. výsledkové (funkční) vymezení požadavků. Jinými slovy, zadavatel od počátku nestanovil metodiku testu detailně a tuto koncepci ve vysvětleních pouze obhájil a objasnil. Nelze tedy dovodit, že by prostřednictvím vysvětlení docházelo k doplňování chybějících podmínek; naopak je zřejmé, že zadavatel konzistentně odmítal jejich další konkretizaci. Je proto nutné dospět k závěru, že z obsahu vysvětlení nevyplývá žádná změna, která by mohla ovlivnit přípravu nabídek v takovém rozsahu, že by bylo nutné prodloužit lhůtu pro jejich podání. Zadavatel totiž nezavedl nové požadavky, nerozšířil předmět plnění ani nezměnil hodnoticí kritéria, ale pouze reagoval na otázky dodavatelů a vysvětlil logiku již stanoveného zadání.

65. Navrhovatel rovněž argumentuje, že vysvětlení zadávací dokumentace se dotýkala rozhodujících parametrů testování. Tento argument však neobstojí, neboť rozhodujícími parametry testování jsou samotné požadované schopnosti systému, nikoliv způsob jejich měření. Tyto schopnosti byly stanoveny již v zadávací dokumentaci, konkrétně v bodu 10.1 ZD a v příloze č. 1 smlouvy. Vysvětlení se týkají pouze sekundární roviny, tj. způsobu ověření těchto schopností, a i zde zadavatel výslovně potvrdil, že ponechává prostor pro různá technická řešení.

66. Z pohledu zásady transparentnosti je podstatné, že všichni dodavatelé měli k dispozici stejné informace, a to jak v zadávací dokumentaci, tak v jejích vysvětleních. Zadavatel komunikoval prostřednictvím standardního nástroje a vysvětlení zveřejnil v souladu se zákonem. Nešlo tedy o situaci, kdy by některý z dodavatelů měl přístup k odlišným informacím nebo kdy by docházelo k nerovnému zacházení.

67. Na základě uvedeného je nutno uzavřít, že vysvětlení zadávací dokumentace nepředstavují nepřípustné doplnění zadávacích podmínek, ale jejich legitimní interpretaci a upřesnění. Úřad proto nepochybil, když uzavřel, že zadavatel postupoval v souladu se zákonem a že nedošlo k porušení zásady transparentnosti. Z uvedených důvodů není ani tato námitka navrhovatele důvodná.

f) K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a nedostatečného vypořádání námitek

68. Navrhovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a dále nedostatečné vypořádání jeho námitek.

69. Při přezkumu této rozkladové námitky je nutno vycházet z ustálené judikatury NSS k otázce přezkoumatelnosti správních rozhodnutí a rozsudků správních soudů[5]. NSS kontinuálně zastává názor, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána pouze tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí nelze zjistit, jakými úvahami se správní orgán řídil při posuzování věci nebo pokud tyto úvahy v rozhodnutí zcela absentují. Současně platí, že správní orgán není povinen reagovat na každý dílčí argument účastníka řízení izolovaně, pokud se s jeho podstatou vypořádal v rámci ucelené právní argumentace. To znamená, že požadavek přezkoumatelnosti neznamená, že by správní orgán musel jednotlivě rozebírat každou dílčí námitku do nejmenších detailů; postačuje, pokud z rozhodnutí vyplývá, že se zabýval všemi rozhodnými právními a skutkovými otázkami.

[5] Např. viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2026 , č. j. 5 As 223/2025–35 (bod 39) nebo dále např. ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Afs 156/2016–59 (bod 47) apod.

70. Tyto závěry jsou plně přiléhavé i v nyní posuzovaném případě. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že Úřad identifikoval jádro námitek navrhovatele, a to tvrzenou neurčitost podmínek testování, a tuto otázku posoudil komplexně. Úřad v tomto směru výslovně formuloval právní závěr, že zadavatel byl oprávněn zvolit výsledkový přístup k vymezení testu a že není povinen stanovit detailní metodiku měření všech parametrů. Tento závěr se promítá napříč celým právním posouzením a představuje nosný právní důvod, na jehož základě byly jednotlivé námitky zamítnuty.

71. Navrhovatel však v zásadě požaduje, aby Úřad jednotlivě rozebral každý technický aspekt testování (např. konkrétní metodiku měření vzdálenosti, parametry elektromagnetického prostředí, toleranci odchylek apod.). Takový požadavek však přesahuje rámec požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí. Podstatné je, zda se Úřad vypořádal s právní otázkou, zda (navrhovatelem požadovaná) absentující detailní specifikace těchto parametrů představuje porušení zákona. Tuto otázku Úřad vypořádal jednoznačně a srozumitelně, když dovodil, že nikoliv. Je rovněž nutné zdůraznit, že samotná skutečnost, že navrhovatel s právním hodnocením Úřadu nesouhlasí, nepůsobí nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Nesouhlas účastníka řízení s právním posouzením věci totiž nelze zaměňovat za nedostatek odůvodnění.

72. K námitce, že Úřad nevysvětlil odchylku od své předchozí rozhodovací praxe, je nutno uvést, že Úřad ve své argumentaci vycházel z obecně formulovaných principů vztahujících se k vymezení zadávacích podmínek a testování plnění a tyto principy aplikoval na specifika posuzovaného případu, zejména na povahu technologie a účel testování. Nejedná se tedy o neodůvodněnou odchylku, ale o aplikaci obecných právních závěrů na konkrétní skutkový stav, který je svou povahou specifický.

73. Z pohledu skutkového stavu je pak třeba dodat, že Úřad měl k dispozici kompletní dokumentaci zadávacího řízení, včetně zadávací dokumentace, vysvětlení zadávací dokumentace a vyjádření účastníků řízení, a z těchto podkladů vycházel. Ze způsobu, jakým Úřad argumentaci strukturoval (samostatné části věnované srovnávacímu testu, vojskovým zkouškám a vysvětlení zadávací dokumentace), je zřejmé, že jednotlivé okruhy námitek byly analyzovány a posouzeny.

74. Na základě uvedeného je nutno uzavřít, že napadené rozhodnutí splňuje požadavky na přezkoumatelnost podle § 68 odst. 3 správního řádu. Z jeho odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami byl Úřad veden, jak posoudil jednotlivé právní otázky a na základě jakých skutečností dospěl ke svým závěrům.

75. Námitky nepřezkoumatelnosti a nedostatečného vypořádání námitek proto neobstojí.

g) K přílohám rozkladu

76. Navrhovatel spolu s rozkladem předložil nové důkazní prostředky, konkrétně přílohy označené jako technické specifikace zahraniční zakázky italského ministerstva obrany, které podle jeho argumentace mají dokládat, že v obdobných případech bývají podmínky testování a ověřování plnění stanoveny podrobněji, včetně detailních metodik ověřování a kontrolních postupů.

77. Nejprve je třeba posoudit otázku procesní přípustnosti těchto příloh z hlediska koncentrace řízení. V řízení o návrhu a následném řízení o rozkladu se uplatní princip koncentrace řízení podle ustanovení § 251 odst. 4 a odst. 5 zákona. Navrhovatel tvrzení o předmětné zahraniční zakázce a podrobnosti její technické specifikace vznáší poprvé až v rozkladu, aniž by při tom

tvrdil, proč takové tvrzení (a s ním související důkazní návrhy) nemohl uvést dříve. Je proto jasné, že jde o opožděné tvrzení a o opožděné důkazy, a nelze k nim proto v řízení o rozkladu přihlížet.

Závěr

78. Rozklad nepřináší skutečnosti, které by zpochybňovaly závěry Úřadu v napadeném rozhodnutí. Tyto závěry odpovídají zákonu i relevantní judikatuře správních soudů.

79. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem, bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1, ve spojení s § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Adresáti:

1. VDT Technology a.s., se sídlem Na Ořechovce 580/4, Střešovice, 162 00 Praha 6,
2. Česká republika – Ministerstvo obrany, se sídlem Tychonova 221/1, Hradčany, 160 00 Praha 6,

Vypraveno dne:
viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy